

DÁVNÉ LÁSKY HANY ZAGOROVÉ

Dvaadvacet duetů obsahuje nově vydané album *Dávné lásky*; taky by se mohlo jmenovat třeba *Hana Zagorová & Friends*. Najdeme tu kousky nahrané s Petrem Rezkem (samozřejmě), Štefanem Margitou, Drupim, Vlastimilem Harapesem, Karlem Gottem, Petrou Janů, Helenou Vondráčkovou a dvojicí Hložek – Kotvald, ale také třeba s Borisem Rösnerem, Helenou Růžickovou, Jurajem Kukurou či Josefem Vinklářem. Co píseň, to zajímavé svědectví doby a otisk skutečných osobností do české populární hudby. Díky firmě Supraphon Music si je teď můžeme připomenout v uceleném a jedinečném kompletu.

Patříte k interpretům, kteří si hlídají dramaturgii a obal desky od začátku do konce nebo to necháváte na jiných?

Tu první fázi s velkou radostí nechávám na někom jiném, v tomto případě to byl pan Jiří Svoboda. Udělal dramaturgický předvýběr, nad kterým jsme se pak sešli a dolaďovali ho. Důležité jsou samozřejmě fotografie, podle mě fotky album prodávají. Jelikož sama fotografuji, vím, jak je to složité a taky vím, že se na focení musím pořádně připravit. No a pak přijde finální výběr písniček na desku – a ten už si musím udělat sama.

To už je ale radost probírat se tím, co jste vytvořila, a vybírat; nebo ne?

Přiznám se, že to pro mě zase taková radost není. Udělat první větší seznam, to je ještě dobré; ovšem vyhazovat, eliminovat a určovat, které písničky už se nevejdou, tedy ta poslední selekce, to už je docela náročné. Ke každé písničce máte vztah, tuhle máte kvůli něčemu rád a tamtu máte rád zase kvůli něčemu jinému – a ony se nakonec nevejdou!

Nazpívala jste přes 760 písniček; kolik z toho bylo duetů?

Vidíte, to ani přesně nevím, ale nebylo by od věci to zjistit. Pár jich bylo, ale přesné číslo neznám. Asi by to věděli nebo spočítali v mém fanclubu.

Album rámuji duety s vaším současným manželem Štefanem Margitou – to byl váš nápad?

Ne, s tím přišel pan Svoboda. Ale nakonec mi ta deska ani nepřijde takhle zarámovaná, protože se jmenuje *Dávné lásky* a *Dávné lásky* jsou duety, který jsem zpívala s Karlem Gottem. Že tam tedy na začátku a na konci zpívá Štefan, mi z toho už ani tolik nevystupuje.

Na albu jsou i dueta s herci, kteří dnes už nežijí – Helenou Růžickovou, Borisem Rösnerem a Josefem Vinklářem. Myslíte na ně?

Určitě. Myslím na ně, všechna ta tři natáčení byla úžasná a je mi líto, že se ti báječní lidé téhle desky nedožili ... to možná zní dost naduté, ale tak to nemyslím. Je mi líto, že se nedožili dnešního dne. A jsem ráda, že jsme ty duety natočili. Všichni tři



Foto: L. Robinson



SU 5898-2

Na desce jsou i písně, které dosud nevyšly. Kde se vzaly?

Jsou to nahrávky vzniklé pro televizi. Vlastně takové rarity, které byly vytvořeny pro určitý televizní pořad a zpívám je s kolegy, které mám ráda (mimořadně – velkým kladem televizních pořadů je právě setkávání se s kolegy, se kterými na sebe jinak nemáme čas). Příklad: píseň *Kdyby se vrátil čas* jsem zazpívala v pořadu *Hogo fogo* s Helenou Vondráčkovou. Taky moc hezká spolupráce. Ostatně – kdybych s nějakou písní nesouhlasila nebo s někým točit nechtěla, neudělala bych to.

byli opravdovými mistry ve svém oboru a spolupráce s nimi byla báječná a krásná. Jsem vděčná za to, že jsem je mohla poznat.

PAVEL ŠPORCL: GIPSY WAY DÁVÁ SMYSL!

Fenomenální a mezi publikem u nás i ve světě velice oblíbený český houslista Pavel Šporcl přichází s novým, objevným a na poslech strhujícím albem – *Gypsy Way*. Jde o sestih ze dvou koncertů, na kterých v létě vystoupil s cikánskou kapelou *Romano stilo*, čili *Romský styl*. Pavla Šporcla se tedy nejdřív ptáme:

Dá se stručně popsat romský hudební styl?

To asi ne, navíc *Romano stilo* nehraje pouze čistě romským stylem. Na nové desce máme i jazzové vsuvky, navíc kluci mají v kapele i klavír, takže to opravdu není ten úplně nejromštější styl. Ta hudba je ale úžasně živelná. A k tomu všemu: já osobně miluji cimbál, a to i moravský – spojení s klukama z *Romano stilo* je ale ještě daleko živelnější a daleko rychlejší.

Hrajete na cimbál – alespoň trošku?

Před několika dny jsem to ve sklípku zkusil, ale opravdu jenom zkusil ... Ne, na cimbál neumím. To přenechávám odborníkům.

Je pro vás (jako gadzu) jednodušší hrát muziku, která, jak říkáte, není ten úplně nejromštější styl?

Nevím, jestli to je jednodušší. Každ-



Foto: J. A. Trálek

dopádně to беру jako obohacení té hudby, která už existuje. Na našem novém CD není ovšem jenom repertoár, který by byl často hraný, deska obsahuje také repertoár z klasické muziky, jako například Brahmsův pátý Uherský tanec, Chačaturjanův Šavlový tanec a Cikánské melodie Pabla de Sarasateho. Je tu dokonce i kousek od Johanna Sebastiana Bacha. Snažili jsme se o co nejrozmanitější repertoár. Já jsem se ho přitom musel celý naučit za měsíc a půl! V té době jsem samozřejmě hrál své koncerty, a mezi nimi, když to jen trochu

šlo, jsem jezdil zkoušet do Bratislavy. Příprava nahrávky byla tedy velice intenzivní, mnohdy až hektická.

Jak jste se s kapelou *Romano stilo* dali dohromady?

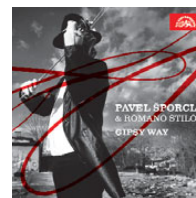
Asi před rokem a půl mě kluci pozvali ke spoluúčinkování na jednom benefičním koncertu v Bratislavě. Když jsem pak přemýšlel o novém nahrávacím projektu, napadlo mě, že bych mohl nové album nahrát právě s nimi.

Deska je klasickým „živáčem“ ...

Ano, všechno, co jsme nahráli, se na album vešlo, jsou tam všechny potlesky, je z toho cítit skvělá atmosféra, která během koncertů panovala. Je to tedy živý záznam se vším všudy, se vším, co k tomu patří.

Je pravda, že jste přišel do Supraphonu a řekl jste „Mám skvělou kapelu, natočíme cédečko“, a natočili jste cédečko?

Je to přesně tak. Naštěstí vedení Supraphonu je hodně flexibilní a důvěřuje mi, takže mi v Supraphonu řekli, že tedy ano. V tu chvíli jsem ještě ani já nevěděl, co budeme točit, jak bude album vypadat. Na finálním repertoáru jsme se dohodli čtrnáct dní, možná ještě míň, před koncertem. Nebyla to snadná cesta, zkusili



SU 3951-2

jsme i několik dalších skladeb, nakonec jsme vybrali repertoár podle toho, o čem už jsem mluvil: aby byl zajímavý, pestrý a logický. Chtěli jsme, aby to CD dávalo smysl, ta příprava opravdu nebyla jednoduchá. Nakonec se to ale povedlo, cédečko jsme, myslím si, dali docela dobře dohromady. Mám za to, že smysl dává.

Umíte něco romsky?

Šukar šunibe. To znamená hezký poslech! top

PAVEL ŠPORCL KONCERTY:

- 11. 11. Frýdek-Místek
- 14. 11. Pardubice
- 15. 11. Žďár nad Sázavou
- 19. 11. Písek
- 24. 11. Nový Bor
- 26. 11. Teplice
- 30. 11. Příbram
- 14. 12. Kozel
- 17. 12. Praha – Divadlo Hybernia
- 19. 12. Šternberk
- 26. 12. Sedlčany

YVETTA SIMONOVÁ: NA TU SLÁVU NIKDY NEZAPOMENU!

Yveta Simonová slaví (osmdesátku), Supraphon slaví s ní a se Supraphonem všichni posluchači a všichni, kteří máme tuto zpěvačku rádi. Je ve vynikající formě, stále vystupuje, má ohromný, chvílemi břitký, až černý smysl pro humor a umí si dělat legraci i sama ze sebe. Klobouk dolů! Křest nového dvojalbumu paní Yvety nazvaného Dárek na památku se nesl ve slavnostním a (i s oním zmíněným humorem) také důstojném duchu. Přesně v takovém, jaký si naše přední zpěvačka zaslouží a jaký umí vytvořit. Je to dáma se vším všudy. Všechno nejlepší, paní Simonová!

Vybírala jste písně na dvojalbum sama?

Ne, Supraphon má šikovné dramaturgy a ti je vybrali. Sáhli po těch nejúspěšnějších. Kdybych je vybírala sama, vybrala bych i tam některé, které lahodí mému srdci – a na ty úspěšné by se třeba nedostalo. S výběrem jsem spokojená. Supraphon mi udělal velkou radost.

Na křtu vašeho nového dvojčeděka byla velká sláva!

Taky to bylo v den mých narozenin a přišla spousta gratulantů, kteří mě moc potěšili. Jitka Zelenková s Helenou Vondráčkovou zazpívaly gratulační píseň, od Supraphonu jsem dostala jubilejní platínovou desku. Musím říct, že na tu oslavu nikdy nezapomenu!

Už se hodně mluvilo o vašem jméne: Yveta bylo na svoji dobu velmi neobvyklé křestní a Simonová není vaše původní příjmení. Jak k tomu došlo?

Simonovou mi vybral Jan Werich, tedy on tenkrát napsal na papíře

několik návrhů a mezi nimi i „sajmon, sajmonová“. Onehdy totiž přišel k mému muži a řekl: Františku, ta tvoje žena se přece nemůže jako zpěvačka jmenovat Spurná! Manžel ale trval na tom, abych měla stejné iniciály, tedy Y. S. Monogram byl totiž tehdy i na bačkůrkách, takže to bylo fakt zapotřebí! Od té doby jsem Simonová. A ta Yveta – to je jméno podle zámeckých pánů z Paříže, naši na to měli slabost. Už tenkrát jsem si ale uvědomovala, jak se tohle jméno bude krásně vyjímat na plakátech!

Máte pořád ten lísteček s Werichovými návrhy?

Někde ano, ale zrovna ho nemůžu najít.

Do povědomí vstoupilo vaše pěvecké duo s Milanem Chladilem, první duet jste ale nazpívala s Richardem Adamem!

Ano, to byl úplně první duet, který jsem zpívala v rádiu. Tehdy byly rozhlasové přenosy se vším všudy, když se někdo spletl, omluvil se a jelo se



dál. Tenhle duet, jmenoval se Příběh naší lásky, jsme tedy nazpívali s Richardem Adamem, vysílalo se v sobotu večer, televize tenkrát nebyla, všichni byli v rádiu. A lidi si pak vynutili, abychom tuhle písničku nazpívali u Supraphonu na desky, i když už jednou nahaná byla.

A tenhle duet na vašem novém dvojalbumu nemůže chybět ...

Je tam, ta nahrávka pochází z roku 1956.

Na albu je i píseň Když v baru houstne dým z filmu Limonádový Joe. Svůj hlas jste v ní propůjčila Květě Fialové.

Ano, a přitom jsme se tenkrát, bohu-

žel, vůbec nepotkaly. Prostě za mnou přišli tvůrci filmu Jiří Brdečka a skladatel Vlastimil Hála, jestli bych tam nezaspívala pár písniček. Zaspívala jsem je. K filmu mám totiž odjakživa blízko, jsem velký fanďa, české filmy miluji.



SU 5901-2

LUBOMÍR BRABEC: DESKA NA OSLAVU DVACETILETÉ SPOLUPRÁCE SE SUPRAPHONEM

Kytarový virtuóz Lubomír Brabec sklízí plody své práce a přitom těší své četné fanoušky: u firmy Supraphon Music vydává první ze dvou plánovaných „bestovek“, Guitar Solo Collection. Shrnuje sólové nahrávky skladeb různých období a různých autorů – od Bacha po Tedesca a Granadose. Druhé album by mělo obsahovat koncertní záznamy s orchestrem. Pro obě je v supraphonském archivu z čeho vybírat.

L. Brabec s kmotrem CD A. Königsmarkem



U Supraphonu máte zřejmě nejrozsáhlejší diskografii, je to tak?

Je to přesně tak. Před vydáním alba Guitar Solo Collection jsme to všechno sepsali – a já jsem se až zděsil, kolik jsem toho pro Supraphon

nahrál. Když se to sečte, vyjde nám více než třicet hodin hudby! Z takového materiálu se vybírá opravdu dobře, no, spíš byl problém, co vyřadit. Stopáž jednoho alba je pro tento účel příliš krátká.

Podle čeho jste tedy vybíral?

Vybral jsem ty nahrávky, o kterých jsem si myslel, že se mi nejvíc povedly. S dramaturgy v Supraphonu jsme se pak radili, dohadovali, přehazovali, řadili, sestavovali. Na album jsme k těm zásadním zařadili i takové možná méně závažné, ale posluchačsky nesmírně vděčné a oblíbené kousky, něco jako předávky. Dohromady to pěkně ladí.

S výrazným zastoupením hudby španelské!

Logicky. Na rozdíl od jiných států, kde kytara prožívala období větší či menší módy nebo zapomenutí, se ve Španělsku na tento nástroj nikdy nezapomnělo. Ba co víc: kytara tu vždycky byla nejpoblíbenější.

Vaše spolupráce se Supraphonem trvá už dvacet let a je lemována četnými úspěchy.

To je pravda a album Guitar Solo Collection je tím pádem tak trochu jubilejní deskou. Za těch dvacet let jsme společně stvořili řadu úspěšných nahrávek a desek, za prodejnost některých z nich jsem byl oceněn zlatými deskami a na kontě mám dokonce i jednu platinovou!

Když dostanete zlatou desku, je to pro vás pořád ještě událost?

Popravdě – člověk má asi největší radost z té svojí první. Ta moje první zlatá deska byla ještě za desku černou, za album Transformace, které jsme v Supraphonu nahráli s Karlem Vágnerem. Mimochodem – dodnes visí v Bontonlandu na Václavském náměstí, což mě velice těší.

Mluvili jsme o dvou „bestofkách“, nebude i třetí právě s crossoverovými nahrávkami (jako je třeba zmíněná Transformace)?

To by nebylo špatné, Transformace měla obrovský úspěch; přitom se do nás tenkrát kdekdo pustil, že šlapeme po klasicích. Paradoxem je, že mnozí z těch, kteří nás tenkrát kritizovali, se postupem doby sami do podobných projektů pouštěli. Crossoverová alba má dnes většina z nich.



SU 3964-2

ČECHOMOR CHYSTÁ VÁNOČNÍ PŘEKVAPENÍ...

V těchto dnech skupina Čechomor dokončuje nové CD, které je součástí rozsáhlejšího projektu o pověstech a legendách starých hradů a zámků...

Krása a síla emotivních lidových písní spolu s magickými příběhy, to je mimořádné spojení – Čechomor a pověsti starých hradů!

Milovníci lidových písní, oslavených a proslavených kapelou Čechomor a zároveň ti, kteří mají rádi tajemno, staré pověsti, strašidla a záhady, ti všichni budou mít na novém CD pastvu pro uši i prostor pro vlastní fantazii. Hradů a zámků se ve své tajuplnosti odpradána tyčily nad krajinou a vyvolávaly v podzámčí legendy, tradované po generace – o ukrytých pokladech, čertech, nadpřirozených bytostech, o zázracích. Místní úprav moravského hudebního folkloru, kapela Čechomor, umí z dávného notového záznamu a textu vytvořit píseň, která udeří jakoby zbrusu nová, ale zakořeněná ve všech starobylých pramenech, fascinujících krásou a silou emocí. Příběhy nazvané Modrovous, Komteska Muzika, Jasmína, Kamenná tvář, Katova před-



tucha a Poklad bezhlavého rytíře na CD Pověsti moravských hradů a zámků vypráví Miroslav Vladyka. Všechny tyto pověsti se váží, podobně jako písně, k mystickým místům zpěvné Moravy.

Na jaro 2009 je již plánováno pokračování na CD Pověsti českých hradů a zámků a na podzim i CD o slezských hradech a zámcích. V přípravách je i speciální letní koncertní turné.



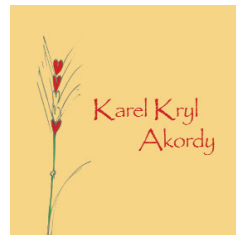
SU 5924-2

KRYLOVA VÍRA, LÁSKA, NADĚJE A VZKŘÍŠENÍ V POEZII I PÍSNÍČKÁCH!

V různorodém jubilejním osmičkovém roce vydaly archivy další svědectví o písničkářových jízvách ze zrady a nadějí z víry!

Základem nového výběrového alba Akordy jsou všechny skladby z EP Carmina Resurrectionis, doplněné, zčásti podle původních Krylových konceptů, dalšími písněmi a verši k tématu. Jako předěly mezi jednotlivými bloky slouží autorovy čtyři krátke kytarové improvizace, uvádějící dalších celkem 27 nahrávek – a pojmenovávající celé album. Vedle několika nahrávek již známých a slavných Prsten s kamejí, Předludium, Habet nebo Pieta) tu uslyšíte především zajímavé variantní záznamy z let 1974 až 1991, zachycující Kryla v rozličných uměleckých i lidských náladách, vždy ale jako nezaměnitelně zapáleného vypravěče příběhů a vykladače citů. Od vteřinových básní přes klasické písničky až k dvanáctiminutovému monolitu Pochyby je to originální Kryl, tedy skrytý laskavý i v sarkasmu, posmutnělý ve smíchu a s tušením slunce i uprostřed nejtemnější noci: Lilie, Gloria, Hlas, Dopisy nebo Zkouška dospělosti vítané jinak – a v bookletu navíc najdete další verše, kresby a fotky.

Album Karel Kryl Akordy vychází: 14. listopadu 2008.



SU 5892-2



Foto: archív

HELENA RŮŽIČKOVÁ JAK JI MÁME RÁDI

Dají-li se u nějaké herečky použít v tom nejlepší slova smyslu příjmení „lidová“ a „oblíbená“, je to jistě Helena Růžičková. Nepřehlédnutelná dáma s osobitým smyslem pro humor, ale také velmi silným cítěním pro druhé, a samozřejmě i vynikající umělkyně, zemřela před více než čtyřmi lety; díky záznamové technice si ji ale můžeme připomínat dodnes – a jistě si ji budou připomínat další a další generace po nás. Vždy znovu nás potěší filmová trilogie o rodině Homolkových, Schormovi Psi a lidé, film Pane, vy jste vdova, seriály Přítelkyně z domu smutku a Vlák dětství a naděje a samozřejmě také pohádky – Dívka na koštěti, Tři oříšky pro Popelku, Honza málem králem a O princezně Jasněnce a létajícím ševci. Svě příznicke má i série filmů Slunce, seno a ..., snímky Zítřka to roztočím, drahousku, Co je doma, to se počítá, pánové, Trhala fialky dynamitem a Fontána pro Zuzanu 2. Svoji poslední roli ztvárnila Helena Růžičková ve filmu režiséra Zdeněka Trošky Kameňák 2. Mimořádně – před kamerou stála poprvé v roce 1940 – vedle Terezie Brzkové v Babičce. Ve čtyřech letech stála poprvé i na jevišti – a to v baletu! Divadlo posléze hrála například v Činoherním klubu,

Divadle Na zábradlí či v Prozatímním divadle F. R. Čecha. A samozřejmě vystupovala v bezpočtu kabaretů, estrád, scének a skečů. Mnohé z nich byly natáčeny pro Československou a Českou televizi. A mnohé z nich zaznamenává nové DVD firmy Supraphon Music nazvané Ať žijí smích!

Helenu Růžičkovou na něm najdeme takovou, jakou ji známe a máme rádi: veselou, vtipnou, vlídnou k partnerům – i když je mnohdy přehrává, často zpívající a vždycky s uměním dělat si legraci i ze sebe



Foto: M. Kubica



SU 7077-9

sámé. Ale nejen tohle DVD zaznamenává. Televizní a filmový archiv nabídl ukázky z jejího všestranného hereckého umění; DVD připomíná kreace Heleny Růžičkové v pohádkách, komediích i vážných seriálech. A obsahuje i jednu ukázku jejího hereckého umu – v Kačerově inscenaci Revizora v Činoherním klubu z roku 1967. Helenu Růžičkovou tu máme jako na dlani, v mnoha jejích podobách. Supraphonský disk tak připomíná nejen vynikající herečku, ale mezi řádky i dobrého člověka, který, ač sám těžce nemocen, dokázal dávat naději druhým. „Helena se stala členem každé rodiny v této republice, symbolem češství v tom dobrém slova smyslu,“ řekl o Růžičkové Zdeněk Troška. Něco na tom bude.

Top



Foto: M. Kubica

KATAPULT – TURNÉ NA ROZLOUČENOU 2008

- 08. 11. Velhartice – KD
- 13. 11. Praha – KC Novodvorská
- 19. 11. Pelhřimov – KD
- 24. 11. Pardubice – KD Hronovická
- 27. 11. Praha – Futurum – **VYPRODÁNO!**
- 02. 12. Františkovy Lázně – Divadlo B. Němcové
- 04. 12. Zlín – Velké kino
- 06. 12. Kadaň – Orfeum
- 09. 12. Plzeň – DK Inwest
- 13. 12. Cheb – Produkční centrum



SU 5893-2